

den ærede Drdfører, støttet af de andre gode Kræfter, som findes i Udvalget og i dettes Flertal, at kunne affatte de foreslaaede tvingende Bestemmelser saaledes, at det bliver i det Mindste nogenlunde utvivlsomt, hvad der egentlig menes dermed. Skulde jeg i Dvrigt i mit forrige Foredrag virkelig have brugt enkelte Udtryk imod den høitærede Drdfører, som have kunnet berettigede ham til at føle sig mindre behagelig berørt, saa kan jeg i alt Fald forsikre ham om, at det har været uden min Hensigt, og jeg vil til Gjengjæld paa Forhaand erklære, at jeg for mit Vedkommende heller ikke skal regne det saa noie med Udtryk, som ere undslupne den høitærede Drdfører i hans Foredrags Varmer.

Hvad jeg derimod mindre vil kunne finde mig i, det er de mindre rigtige Anførsler af, hvad jeg tidligere skal have sagt, som ere blevne fremsatte, thi der kommer derved til at foreligge Noget, der i Virkeligheden er vildledende, og Noget, som jeg ikke kan lade staa uimodsagt og uberigtiget hen. Det er vel muligt, at nogle af disse Anførsler i og for sig kun have Lidt at betyde, men deres Urigtighed vil jeg dog ikke kunne andet end modsigte. — Det forholder sig saaledes f. Ex. ikke rigtig, naar den ærede Drdfører gjentagne Gange og med et vist Eftertryk anførte, at jeg skulde have betegnet den Brug af Omdelingsretten, der saa ofte har være Gjenstand for Omtale her, som en Misbrug, og som en Glufion af den bestaaende Lovgivning. Jeg veed tværtimod med Bestemthed, at jeg flere Gange har betegnet den som det, „der af Mange anses for en Misbrug“, og, skulde der mulig kunne findes et eller andet Sted i Rigsdagstidenden, hvor det synes, at jeg har brugt Ordet „Misbrug“ uden en saadan Tilføielse, saa er jeg tilbøielig til at tro, at dette nærmest hidrører fra, at de paagjældende Ord ere faldne ud ved Redaktionen. Jeg har nemlig i det Mindste aldrig villet betegne den omtalte Brug som Andet end som det, der af saa Mange anses for at være en Misbrug. — Jeg har selvfølgelig heller aldrig sagt eller kunnet sige noget saadant Nonsens som det, at en Tørvemose eller noget Saadant, der ved Udskiftningen var henlagt til hele Bylaget til

Udvisning, og som havde over det Maal af Hartkorn, som man nu vil betragte som fæsteplygtigt, herefter skulde kunne blive særlig fæsteplygtigt, da den jo hører disse Flere til, men jeg har talt om saadanne Tørvemoser, der ere undtagne ved Udskiftningen og henlagte til Godseierne til Udvisning enten til Bylaget eller til hele Godset, og dette giver en helt anden Mening. — Det er imidlertid ikke paa de nu nævnte enkelte Punkter alene, at den ærede Drdfører har anført mine Ytringer urigtig. Det er Tilfældet ogsaa med flere andre Ytringer, men jeg frygter for, at megen Tid vilde gaa hen, og at jeg vilde blive altfor trættende ved at følge den ærede Drdførers Foredrag helt igjennem for at paavise de mindre rigtige Anførsler af, hvad jeg til andre Tider skal have sagt, som fandtes deri. Jeg vil derfor kun omtale endnu eet Punkt i saa Henseende. Med Hensyn til den Sag, som blev fremdragen af mig i forrige Møde, angaaende en Rentekammerfrivelse af 1843, maa jeg nemlig ganske særlig gjøre opmærksom paa, at jeg, saavidt jeg mindes, da refererede den omtalte Rentekammerfrivelse fuldstændig ordret, saaledes som den nu foreligger trykt og omdelt. Den ærede Drdførers Omtale af, hvad jeg i forrige Møde derom havde yttret, kunde derimod for Exempel let lede til den Tro, at jeg kun skulde have angivet, at vedkommende Godseier Tid efter anden havde anmeldt, at han Intet havde gjort. Jeg fremhævede imidlertid udtrykkelig, at Rentekammeret formodentlig var blevet fjed af vedkommende Godseiers gjentagne Andragender om en Sag, hvortil ingen Bevilling hørte. Jeg tror, at dette Sidste vilde have været noget mere betegnende for mit Referat af Sagen, end hvad den ærede Drdfører fremførte.

Den ærede Drdfører vil nu slet ikke tillægge den omtalte Rentekammerfrivelse nogen som helst Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om Fæsteplygten paa frastillede Parceller, men den ærede Drdfører maa forlade mig, og jeg haaber, at han, i Erkjendelse af min Mangel paa juridisk Dannelse og paa juridisk Sands, ogsaa vil forlade mig, at jeg ikke kan se, at han har Ret deri. Naar Rente-